

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága személyesen eljárta I. rendű, II. rendű, III. rendű és IV. rendű felpereseknek a dr. András László ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű alperes ellen további külön juttatás megfizetése a Veszprémi Munkaügyi Bíróságon 1.M.141/2008. szám alatt megindult és a Veszprém Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 1.Mf.21.199/2008/8. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a II. rendű alperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 1.Mf.21.199/2008/8. számú ítéletét abban a részében, amelyben az elsőfokú bíróságnak I. rendű és II. rendű felpereseket érintő fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta, hatályában fenntartja.
Ezt meghaladóan nem érinti.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperesek szolgálati viszonyát a I.rendű alperes neve Honvéd Vezérkari Főnöke szervezeti korszerűsítésre és létszámcsökkentésre hivatkozással felmentéssel megszüntette és a hat havi felmentési idő teljes tartamára valamennyiüket mentesítette a szolgálatteljesítési kötelezettség alól.

Az I. rendű felperes a felmentési idejét 2007. június 29-étől 2007. december 29-éig, a II., III. és IV. rendű felperes 2007. június 28-ától 2007. december 28-áig töltötte. Az alperes a felperesek részére a felmentési idő kezdetéig időarányosan számított külön juttatást fizetett.

A felperesek további külön juttatás megfizetése iránt előterjesztett szolgálati panaszaik elutasítását követően az I. rendű alperessel szemben keresetet terjesztettek elő, amelyben a szolgálati viszonyuk fennállásának teljes tartamára járó külön juttatás különbözet megfizetésére kötelezését kérték. A keresetüket a per során a korábbi munkáltatójuk jogutódja, vagyis a II. rendű alperessel szemben is előterjesztették.

A Veszprémi Munkaügyi Bíróság az 1.M.141/2008/13. számú ítéletében kötelezte a jogutód II. rendű alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 214.629 forint, a II. rendű felperesnek 183.728 forint, a III. rendű felperesnek 205.313 forint és a IV. rendű felperes 197.227 forint külön juttatás különbözetet és annak késedelmi kamatát. Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

A munkaügyi bíróság nem fogadta a II. rendű alperesnek azt az érvelését, hogy a felperesek azért nem jogosultak a további külön juttatásra, mert hat hónapot meghaladóan távolléti díjban részesültek, minthogy a szolgálatteljesítés alóli felmentés teljes tartamára, valamint két munkaszüneti napra (január 1-je és a Magyar Honvédelem Napja) is távolléti díjban részesültek. A munkaügyi bíróság a Magyar Honvédség hivatásos és szerződéses állományú katonáinak jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvény (Hjt.) perbeli időben hatályos 119. § rendelkezéseit úgy értelmezte, hogy a külön juttatás rendeltetésével nem összeegyeztethető a jogszerző időből a munkaszüneti napoknak, valamint annak a felmentési időnek a kirekesztése. Ezen időszakok alatt a felperesek a szolgálatteljesítési kötelezettség alól az alperes intézkedése folytán mentesültek.

A munkaügyi bíróság az I. rendű alperessel szemben a felperesek keresetét azért utasította el, mert az I. rendű alperessel nem álltak jogviszonyban.

A II. rendű alperes és a felperesek csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Veszprém Megyei Bíróság az 1.Mf.21.199/2008/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróságnak a III. és IV. rendű felperesekre vonatkozó rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, és a pert megszüntette (bár mindez az ítélet indokolásából állapítható meg), az elsőfokú ítéletnek az I. rendű és II. rendű felpereseket érintő rendelkezéseit helybenhagyta; a felperesek csatlakozó fellebbezését elutasította (ugyancsak az indokolásból kitűnően).

A másodfokú bíróság - osztva az elsőfokú bíróság álláspontját - a felperesek jogosultságának elbírálásánál annak tulajdonított jelentőséget, hogy a szolgálatteljesítés alóli felmentés a felmentési idő teljes tartamára nem a felperesek személyében felmerült okból következett be, hanem a munkáltató döntésén alapult, ezért álláspontja szerint nem járhat azzal a jogkövetkezménnyel, hogy a felperesek a külön juttatásra való jogosultságukat ezen időtartam tekintetében elvesztik.

A II. rendű alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek I. rendű és II. rendű felperesekre vonatkozó rendelkezései hatályon kívül helyezését, e körben az elsőfokú

bíróság ítéletének megváltoztatását és I. és II. rendű felperes keresetének elutasítását, valamint költségekben való marasztalását kérte.

Érvelése szerint a Hjt. 119. § (3) bekezdés c) pontja alapján az állomány tagja nem részesülhet külön juttatásban azon időszakra, amikor hat hónapot meghaladóan távolléti díjban részesül, ugyanis ezt az időtartamot jogszerző időként nem lehet figyelembe venni. A Hjt. 93. § (8) bekezdése szerint a külön jogszabályban meghatározott munkaszüneti napokon felül munkaszüneti nap a Magyar Honvédelem Napja is. A katonák illetményéről és illetményjellegű juttatásairól, valamint a közalkalmazottak jutalmazásáról szóló 3/2002.(I.25.) HM rendelet 59. § (1) bekezdése felsorolja azokat az eseteket, amikor a hivatásos katona részére a beosztásából való távollétekor a Hjt. 123. §-a szerinti távolléti díj jár, amely felsorolásban - többek között - a felmentési idő alatti szolgálatteljesítés alóli felmentés (Hjt. 60. § (1) bekezdés), valamint a külön jogszabályban meghatározott munkaszüneti napok és a Magyar Honvédelem Napja is (Hjt. 93. § (8) bekezdés) szerepel. Erre figyelemmel a felperesek esetében, ha csak néhány nappal is, de az az idő, amelyre távolléti díj fizetésében részesültek, a hat hónapot meghaladta. A Hjt. 109. § nem tartalmaz olyan rendelkezést, mely szerint a „hétköznapi” eső valamint távolléti díj folyósítására jogosító munkaszüneti napot vagy napokat a Hjt. 109. § (3) bekezdés c) pontjának alkalmazása szempontjából nem kell figyelembe venni. A II. rendű alperes utalt arra is, hogy az I. és II. rendű felperesek a felmentésüket megelőző személyi beszélgetés során részletes tájékoztatást kaptak a teljes felmentési időre vonatkozó szolgálatteljesítési kötelezettség alóli felmentésükről és ennek anyagi következményeiről.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos az alábbiak szerint.

A Magyar Köztársaság 2004. évi költségvetéséről és az államháztartás hároméves kereteiről szóló törvény végrehajtásáról szóló 2005. évi CXVIII. törvény 34. §-a a közsférában foglalkoztatottak 13. havi illetményére vonatkozó szabályokat ismételten és azonos tartalommal módosította. A módosítás visszaállította a 13. havi illetmény eredeti funkcióját, vagyis azt, hogy ez a juttatás a megelőző évben a "közszolgálatában eltöltött idő" utólagos elismerésére szolgál.

Eszerint a Hjt. perbeli időben hatályos 119. § (1) bekezdése a tárgyévben 12 hónap szolgálati viszony fennállásához kötötte az egyhavi távolléti díjra való jogosultság megállapítását, az időarányos kifizetéshez pedig a tárgyévben legalább háromhavi

szolgálati viszony fennállásáról rendelkezett. A 119. § (2) bekezdése az (1) bekezdés szerint meghatározott jogszerző idő számításánál - főszabály szerint - a szolgálati viszony szünetelése (Hjt. 54. §) időtartamát rendelte figyelmen kívül hagyni.

A Hjt. 119. §-ának (3) bekezdése olyan munkában nem töltött eseteket sorol ebbe a körbe, amelyek a jogszerző időbe szintén beszámítanak, kivéve, ha azok együttes időtartama a hat hónapot meghaladja. A felsorolás között szerepel minden olyan munkában nem töltött idő, amely alatt az állomány tagja átlagkereset, illetve távolléti díj fizetésben részesült (Hjt. 119. § (3) bekezdés c) pont).

Kétségtelen, hogy az idézett HM rendelet 59. § (1) bekezdés c) pontja - többek között - a Hjt. 93. § (8) bekezdése szerinti munkaszüneti napokra is a Hjt. 123. §-a alapján távolléti díj kifizetését rendeli, önmagában azonban a munkaszüneti napokra távolléti díj folyósítása nem járhat azzal a következménnyel, hogy a munkaszüneti nap a külön juttatásra való jogosult megállapításánál a Hjt. 119. § (3) bekezdésében felsorolt időtartamok összeszámításánál beszámít, ugyanis az a jogértelmezés a külön juttatás, mint 13. havi illetmény rendeltetésével és különösen a munkaszüneti napok rendeltetésével ellentétes lenne.

A Hjt. 93. § (8) bekezdése szerint a hivatásos állomány tagját megillető munkaszüneti napnak minősülnek az Mt. 125. § (3) bekezdésében meghatározott munkaszüneti napok, valamint a Magyar Honvédelem Napja.

Az Mt. 125. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint a munkaszüneti napok a magyar történelem és az egyházi hitélet legfontosabb dátumaihoz, továbbá az egyetemes kultúrában ünnepnapként számon tartott eseményekhez kötődnek, amely napokon a munkaszünet általános elrendelése indokolt. A Magyar Honvédség Napja pedig a honvédség állományának megbecsülését fejezi ki. Ezen ünnepnapokon a hivatásos állomány tagja, hasonlóképpen a munkaviszonyban, közszolgálati jogviszonyban, stb. állókhoz, a törvény erejénél fogva mentesül a szolgálatteljesítési kötelezettsége alól, amit nem lehet olyan munkában nem töltött időnek tekinteni, amely a szolgálati viszonyban töltött idő számításánál figyelmen kívül hagyandó. A 13. havi illetményre jogosító idő számításának fő szabályait a Hjt. 119. § (1) és (2) bekezdései tartalmazzák, eszerint fő szabályként a szolgálati viszony szünetelése időtartama nem vehető figyelembe, a (3) bekezdésben foglaltak kivételével. A munkaszüneti nap olyan időtartam, amikor az állomány tagja mentesül a munkavégzési kötelezettség alól, ami nem azonos a Hjt. 119. § (3) bekezdés c) pontja szerinti munkából távol töltött idővel. Amennyiben ugyanis a munkaszüneti nap hétköznapra illetve munkavégzésre kötelezett

napnak minősítő napra esik, az munkában, esetünkben szolgálatban töltött időnek minősül, így például több heti, havi vagy éves keretben meghatározott szolgálatteljesítési idő esetén a szolgálati időbe beszámít.

A munkaszüneti napok beszámítása nélkül az I. és II. rendű felperesnek a Hjt. 119. § (3) bekezdés c) pont szerinti hat hónapot meg nem haladó ideje a külön juttatás különbözetre való igényt megalapozó, jogszerző időnek számított.

A fenti indoklásra tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelemben foglaltak alapján jogszabálysértést nem tárt fel, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdésének alkalmazásával a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban költség nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint a felülvizsgálati eljárási költséget az állam viseli.

Budapest, 2010. június 23.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika a tanács elnöke, Dr. Földényi Gyuláné s.k. előadó bíró, Dr. Stark Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

bírósági tisztviselő